

PROLOG

Opět se ve svých vzpomínkách vracel do doby, kdy to vlastně celé všechno začalo...

To oni mu dali přeci důvod aby se z něho stalo to, co je z něj teď! Důvody mu dávali vlastně celý jeho život. Už jako dospívajícímu chlapci mu docházelo, že on, zkrátka do této rodiny nepatří, byť mají všichni stejnou krev. On byl černou ovcí rodiny, jak mu jeho otec tak rád připomínal. Ano, on je černá ovce...ale proč? Proč jeho sestře neodpírají to, co jemu? Uvědomují si vůbec, co z něj začínají dělat?

Ano, ze začátku ho jeho záplavy vzteku a touhy po tom, aby jeho rodina byla mrtvá, pochopitelně děsily... A však postupem času zjistil, že ho tento pocit začíná hřát na duši, kterou ovšem podle jeho matky nikdy neměl.

Ne, podle matky neměl nic. Doufal alespoň, že když jí dá vnouče, změní se to. Ne, nezměnilo se nic, vlastně nakonec si uvědomil, že to takhle je lepší. Matčino vnouče je pouze dítě její dcery. Od samého počátku toho malého bastarda nesnášel, stejně jako zbytek své rodiny. Cítil neskutečný odpor, sotva si uvědomil, že to je jeho vlastní synovec. Ano, jedině on! A co jeho prvorozený syn? Ten neexistuje? Zřejmě ne. Vlastně, když se na to teď dívá zpětně, nic by už neudělal jinak, jednal by úplně stejně, jako tenkrát. Všechno, a to do puntíku. Svému synovi by opět zaplatil let za svou matkou, tedy vlastně jeho bývalou ženou a... ano, tu druhou věc by udělal znovu...

Stále slyšel ten hlas svých mužů, když mu v telefonu oznamovali, že může být klidný, poněvadž před pár minutami se jeho dlouho plánovaná akcička zdařila: Jeho sestra je konečně mrtvá i se svým pošahaným manželkem. V mysli mu ale zůstal ještě jeden obraz... a to vyděšených dětských očí. No a co? Neměl ten malý usmrkanec poslouchat cizí hovor, nemá pravdu?

Ach ano.... jeho synovec. Proč ho neposlal také na smrt? Jednoduše. Musí být opatrný. Hezky všechny po jednom. Však on jim ještě ukáže, co je to pravdu být černou ovcí rodiny.

Je to už řada let zpět, ale on už zůstane takový, jaký je a jednoho dne se mu musí podařit tu bandu hlupáků, tedy už jen tři a to svou matku, ztraceného synovečka a dokonce i vlastního syna, od kterého by nikdy nečekal, že i on se otočí zády k němu, zničit. Ano, musí je jednou provždy sfouknout z tohoto světa a vzít si, co náleží pouze jemu. Rodinný majetek a tu malou sladkou Miju, kterou tak bezmezně miluje jak jeho synovec a tak snad i jeho syn.

Štěstí, že mu osud dal dalšího syna. Cítil, že tentokrát se mu sen splnil. Jeho druhý syn, je přesně jako on: Krutý, chladný... Nečekal, že bude mít další dítě. Když mu tenkrát ta děvka řekla, že je těhotná, věděl dnes, že udělal moc dobře, že ji neposlal na potrat a dítě si nechali. Když pak "záhadně" zemřela, rozhodl se, že se chopí šance a syna si vychová podle svého vzoru. A povedlo se. O to více byl ale také rád, že nikdo o existenci jeho druhého dítěte neví. Také ale věděl, jak se postarat, aby byl v synových očích jediný on, komu se ublížilo. O svých špínách mu nikdy neřekne.

A zadařilo se. Ano, dařilo se, díky jeho vypočítavosti. A bylo to i celkem snadné. Stačila "pohádka" o tom, jak ho jeho otec s matkou nenáviděli a upřednostňovali pouze jeho sestru, která měla nemocné srdce, na které také zemřela. Ano, vskutku dokonalé. Nejlepší byl samotný "konec" příběhu. Jeho matka s otcem ho vyhodili na ulici s malým dítětem. Respektive jeho prvním synem, kterého dal později do péče bývalé ženě. Zkrátka příběh o "Dobromilovi".

Ne, jeho druhý syn se nikdy nedozví, že si jeho otec pro úspěch dokáže jít i po krvavé cestě. Nikdy mu neřekne, co se ve skutečnosti stalo s jeho tetou a strýcem. Když synovi vymyšlenou "pohádku" vyprávěl, o babičce, bratrovi a jeho bratranci, k otcovu překvapení, se sám rozhodl, že bude lepší, když je nepozná. A jak bylo vidět, ani ho to netrápilo.

Tohle přesně potřeboval. Alespoň jedno z jeho dětí, bude správným člověkem. Ne jako jeho první synek, co ho nenávidí.

Jeho prvorozený syn ho nenávidí... mrzí ho to vůbec? Ne, proč? Tak nač o tom přemýšlet. Ale... Ano musí o tom přemýšlet. Vždyť jeho syn je nyní další škodná, která se mu motá v revíru. V jeho revíru, který by nazval dvěma názvy: Mija a rodinný majetek. Tyto dvě "věci" mu nikdo nesmí vzít. Ani jeho syn a ani ten druhý pomatenec, neboli jeho synovec. Tak to ani náhodou! Jediný on má nárok vlastnit jak jí, tak i rodinné jmění.

Ale jak je možné, že je tak složité, se těch tří zbavit? Vždyť nikdy neměl problém se postarat o to, aby "Ten kdo překáží", zmizel z povrchu zemského. Tak kruci, proč to u nich nejde? Ne, už to nesmí takhle pokračovat. Musí se vrátit. Ano, samozřejmě že se vrátí a ukáže jim, kdo opravdu je ten nenáviděný rodinný člen, Alexandr Rafalo.

JEDNA

Dívala se, jak kapky deště stékají po okení římse. Bohužel, takto přšlo od samého rána. Na naladě jí samozřejmě ani nepřidával fakt, že se marně už celou věčnost pokouší se svou kamarádkou najít po internetu práci.

Peníze však nebyly jediné, co jí scházelo. Už dlouho toužila po tom nejkrásnějším a to je láska. Když se podívala na zpět, mohla si položit prostou otázku: Jakou lásku vlastně kdy prožila? Šestiletý a dost komplikovaný vztah, ze kterého musela přímo utéct aby si zachránila život? A potom? Namyšlený hezoun Vladimír, kterého potkala na jedné vzpomínkové akci a který si z ní vlastně dělal jen blázný?

Na chvíli se u něj v myšlenkách zastavila. Ano, zbláznila se do něj hned, jakmile ho uviděla. On to však vycítil a proto si z ní začal dělat blázný, což samozřejmě hned nepoznala. Stále ho slyšela.

"Chci tě víc poznat. Jsem sám, nemám vztah..."

Po čase jí ale přiznal, že má komplikovaný vztah a i přesto jí přišlo, že tyto "řeči" neskončily.

"Chci ti pomoci s prací.....Omlouvám se za své předchozí chování...dokázal jsem si představit, že bychom měli vztah i jak milenecký, tak i normální....."

Bohužel, poslední známost stála opravdu za to... Ovšem v negativním smyslu.

Nikdy na seznamky nebyla. Zkusila to ze zvědavosti a bohužel se zamilovala. Doufala, že už správně. Bohužel... Muži nešlo o nic jiného, než o pobavení se...

Roberte...Lásko moje...

No tak Mijo! Stop! Zase řešíš minulost?!

Tak, konec myšlenkám na minulost a přijmout fakt, že nejprve musí vyřešit to nejdůležitější a to práci. Chce si přece změnit život, nebo ne? No jistě. Koho by bavilo, žít v malé víscce u své babičky, kde se nic neděje? Byla vděčná, že alespoň jednou za čas mohla navštívit svou kamarádku Janu.

Jana na tom také nebyla zrovna nejlépe. Též se marně pokusila sehnat práci jako Mija. I ona by vděčná, za Mijiny návštěvy.

Seznámily se spolu na kurzu, který jim poskytl úřad práce. Hned si padly do oka.

Mija byla Janě za její přátelství moc vděčná, ale ve skrytu duše jí záviděla a to.... ne to není tak. Ale je! Okřiklo ji pokaždé svědomí, sotva si tyto myšlenky dovolila připustit. No tak, co jí tak závidí? Přeci to, co sama zoufale hledá.... Lásku. Ano jistě, samozřejmě to Janě přeje. Zaslouží si to, sama také neměla život jednoduchý.

"Tak a pro dnešek končíme. Jdeme si něco sníst do města?"

Konečně ji Jana stáhla zpět do reality. Ano, myšlenka je to pěkná, ale za co se půjdou najíst? Ale tak snad tom ještě zle nejsou, nebo ne? Ne, naštěstí. Když spočítaly společně kolik mají peněz, ukázalo se, že na "slušnější" večeri jim to bohatě stačí. V duchu si vyčítala, že je nevděčná. Jsou na tom lidé daleko hůř. Bez rodiny, bez přátel. To se jí přeci netýká, tak nač si stěžuje. Má rodinu, přátelé... jo jo... to co by chtěla nejmíc, se stále neobjevilo... ale jak jí Jana často říkávala: "Každý jednou ten pravý

přijde" , tak tomu prostě musí věřit, že se jednou ten "ON" také i jí objeví.

Ale teď konec úvah, jde se do města. Do slova si večer se svou kamarádkou vychutnávala. Prošly se po městě a nakonec se vydaly do jedné příjemné restaurace na vytoženou večeři. Před restaurací si pro "jistotu" opět přepočítaly peníze... ano, mají peněz dost, tak už nezbyvá nic jiného, než vejít dovnitř. Mija si ve spěchu schovávala peníze zpět do peněženky, když v tom do ní někdo vrazil a jí se celé její "jmění" vysypalo na chodník. Tak tohle bylo na ní už moc. Aniž by se na dotyčného "viníka" pořádně podívala, dala průchod svému vzteku, který už ji pálil delší dobu. No a? Bez tak má vztek na celý svět, tak proč to nedat na jevo právě teď? Příležitost má ideální. To ano, až na to, že vlnou svých emocí, udělala akorát vystoupení celé ulici a samozřejmě také Janě. Ta ji sice chápala, ale nyní ji nepoznávala. V životě Miju neviděla v takovém afektu. Té to bylo jedno a pustila se do dotyčného, který měl tu drzost do ní vrazit.

"Jsi blbej?! Si jako myslíš, že ti to tu patří, či co?! Fakt vůl, nic jinýho! Idiote vymaštěnej!"

Dál už nepokračovala a raději sbírala své vysypané peníze. Jenomže "viník" si její jednání líbit jen tak nenechal. Poklepal jí na rameno a z plných plic jí řekl, co si o ní myslí. Ovšem, sotva začal, tak mu neuniklo, jak je krásná... přesně jeho typ.

Ale ne, ne! Nesmí ho zlomit. To se jí jen tak podařit nesmí.

"Tak hele princezničko, stála jsi uprostřed chodníku a co si vlastně o sobě myslíš ty?! Myslíš si, že můžeš na každého takhle řvát?! Tak to teda ne, devčátko. A něco ti povím! Tvý rodiče, by tě měli přehnout přes koleno a pořádně ti nařezat! Potřebovala bys to zřejmě jako sůl, protože tvé chování, je horší než chování rozmazleného fracka. Kterým ale také jsi!"

Co?! Tak tohle přehnal! Co si to k ní vůbec dovoluje? Vůbec ji nezná a... ale to ani ona jeho. Sakra.... to musí být tak sladký? Ne, dost! Ne aby tě Mijo napadlo, se v těch jeho kouzelných očích ztratit! Za tohle ti musí zaplatit a to hned. Sama nevěděla, kde se v ní vzala ta síla a vrazila mu pořádnou facku.

Jana celou dobu ani nedýchala. Přemýšlela, jestli nemá Miju odvléct do vnitř ale než se stačila k ní přiblížit, výstup její rozhořčené kamarádky se opět rozjel a zdálo se, že nebere konce.

"Co si to dovoluješ, sakra?! Si myslíš, že jsi prezident, či co?! A víš co, jdi do hajzlu Obamo!"

"A dost maličká! Teda koukám.... Takhle hezká a ostrá. Ale já mám rád jemnější, hodný. Takže bohužel... no napadlo mě.... že bych si tě mohl zkrotit.... co ty na to?"

Co má zase znamenat tohle? To s ní flirtuje, nebo si z ní dělá blázný? Jistě, dělá si z ní blázný. Je stejný jako Vladimír a ostatně jako všichni. Ale.. tenhle... je jiný...Ano to je a pěkně drzý. Vůbec se neostýchal a propaloval ji dál svým nádhern....drzým pohledem.

"Znáš zkrocení zlé ženy princezničko? Co si to zahrát?"

"Tak hele Šejkspíre, jdi se vycpat. Já balim kufry, takže páčko"

Snad už si Jana může konečně oddychnout. Představení končí. Nebo že by? Kdepak. Vešla dovnitř sama. Miju cizí muž nepustil a dál s ní "mluvil" venku.

"Koukám, že jsi chytrá a to se mi líbí. Krásná a chytrá... až na tu tvou povahu. No jak říkám, musel bych si tě zkrotit. Ale nechci se hádat. Co takhle: Zajímá tě William Shakespeare?"

"Jo, páč už tam na mně čeká"

"Fakt? No vidíš, já tam mám zase rande s Boženou Němcovou"

"Jsi trapnej jak sáňky v létě. Konec představení. Pá Romeo."

Nechal jí vejít dovnitř, ale hned chvíli po té, vešel také. Nechtěl s ní tento "rozhovor" jen tak ukončit.

Mija to ale viděla jinak. V klidu si sedla k Janě, která byla jejím výstupem jak se patří vyděšená a dala jí to hned najevo.

"Pro boha, můžeš mi říct, co to mělo znamenat?"

"Co mělo znamenat? Si to parchant zasloužil, ne?"

"Ale já tě takhle vůbec neznám... nikdy jsi takhle ostře nevystoupila a..."

"A proto nastal čas, to změnit. Už si nenechám srát na hlavu a....No to si ze mě dělá srandu, ne?! Idiot jeden, vyhrabanej!"

V Mije by se krve nedořezal. Přímo naproti ní seděl u stolu a pobaveně si ji prohlížel. To už ho zbystřila i Jana. Když opomunela jeho chování, které předvedl, musela, ač nechtíc, Mije říci svůj pocit.

"Fešák. No vidíš, a ty ho takhle sjedeš. Přímo tě hltá očima"

Mija měla sice pocity stejné, jako její kamarádka, ale rozhodla se, že se nenechá jimi jen tak pohltit.

"Dlouho hltat nebude, o to se jdu právě postarat!"

Jana ji už ale nestihla zastavit. Bylo pozdě jakkoliv Miju přesvědčovat, aby se uklidnila. Ta místo toho se rychlými kroky blížila k jeho stolu.

Tohle bylo něco pro něj, ano přesně na tohle čekal a vida-dočkal se. Nemohl si nechat jen tak ujít její ladné pohyby. Pásl se pohledem na její tělo....

Sakra, proč jí nemůže mít? Co? Mít?

Ale no tak kamaráde, takových můžeš mít tučt...

Ale bohužel věděl už s jistotou, že i kdyby "takových" bylo milion, tak ani jedna z nich, nebude jako právě ona, která se právě zastavila přímo předním a zahájila další konfrontaci. Dívala se na něj sice z ostra, ale i tak mu neuniklo, že její "přísný" pohled, pomalu putuje po celém jeho těle. Pohodlně se opřel o opěradlo a napjatě čekal, co bude dál..

"Můžeš mi laskavě říct ty idiote, o co ti jde?! To sis sem dřepnul schválně, že jo?! Abys mohl na mě civět jak nějaký úchylák, co?!"

"No a? Si snad můžu sednout kam chci, nebo ne? Ale když jsme u toho civění... Jo vlastně máš pravdu. Civím na tebe, protože mi je divné, že tu stále toho svého Shakespearea nemáš. Vlastně se mu nedivím. Být na jeho místě, tak bych taky nešel na rande s takovouhle protivou jako jsi ty!"

Tak, co bude dál? Nemusel čekat dlouho. Její obličej přímo brunátněl vztekem. Ale proč? Proč je tak zlá? Že by ji k tomu nutil osud, kterým si prošla? Ač je to jak chce, tohle jí nedaruje. Ne, nenechá se sebou takhle jednat.

"Kdybys s tebou měl jít na rande, tak bych si tě nejdřív musel zkrotit. A věř mi, že bych si dal záležet"

Cože? To jí vyhrožuje? Tak to se tedy spletl. Ona není jen tak někdo, kdo se nechá zastrašit. Zkřížila si ruce na prsou a podupávala si nohou. Při tom ani jednou neuhnula pohledem a dívala se mu upřeně do očí. Sakra a je to tu zase.... no tak... proč je tak hezkej? Ne Mijo, nesmíš se nechat zblbnout! Jen mu to nandej! To také udělala.

"To si zkus ty pitomče!"

"Jak je libo, slečno."

No tak to už je na ní moc. Ne... čekala cokoliv ale tohle....

Jeho vášnivé políbení jí vystřelilo do oblak. Chvilí se té rozkoši poddávala a do konce si vychutnávala, že si to užívá s ní. Což jasně cítila...

Ale naštěstí, i když byla v "oblacích", tak jasně slyšela i svůj rozum, který jí nabádal, že tohle je špatně. Chvilí se rozumu bránila, ale nakonec ho uposlechla a to svým oblíbeným stylem.

On ale nejdříve myslel, že už jí definitivně přeskočilo. Co jí zase je? Tak tohle ale přehnal, další facku se už rozhodl vnímat jako pokyn k reakci, bohužel úplně jiného rázu.

"Tak a dost! Ale ok! Když po zlém, tak po zlém!"

Cože? Co to dělá?! Nevěděla ani jak a ocitla se v dosti potupné pozici. Přehnul si ji přes koleno jako malé dítě a přede všemi ji začal vyplácet. Kdyby nebylo její kamarádky, bůh ví, kdy by její trapná situace skončila. Jana okamžitě zakročila a vytrhla mu Miju.

"Zbláznil ses, nebo co?! Hned ji pusť, nebo zavolám policajty!"

"Klidně si je zavolej. Zasloužila si to."

Jana chtěla Miju bránit dál, ale jak bylo vidět, tak nemusela. Mija si poradila sama.

"To je v pohodě Jani. Hned přijdu, jen to dořešíme"

"Co chceš řešit? On tě zmlátí a ty se s ním budeš ještě vybavovat? Mijo... pojď, nenechám tě tu. Jdeme..."

Bohužel, Mija myslela svá slova vážně. Nakonec se jí podařilo přemluvit kamarádku aby je nechala o samotě. Jana ustoupila, ale i tak je nepřestávala z povzdálí sledovat a pro jistotu držela v ruce telefon, kdyby bylo nutné zavolat policii. Co to jen tu Miju napadlo? Na jejím místě by jednala jinak. Zavolala by policii a... no to už Mije asi fakt přeskočilo ne?

Nepřeskočilo. Sedla si k němu a i přes vztek, který s ní cloumal, se rozhodla s ním vést "rozhovor"

"Spokojenej?"

"Jo, potřebovalas to. Já mám taky jen jedny nervy a mez trpělivosti, kterou jsi právě překročila"

Nervy měla ale i ona. Ale... náhle cítila něco jiného... touhu.. ano ale po čem... po výprasku? Ne... po něm... přiváděl jí do úzkých, když si začala nervózně hrát se svými vlasy. Což pro něj znamenalo jediné: Pokračovat v rozptylování...

"Máš krásný zadeček, víš to?"

Co? Vždyť tyhle oplzlé řeči nenáviděla, ale z jeho úst to znělo tak.... sakra co to s ní je? Není s ním ani dvacet minut a... už zase:

"Celá jsi krásná. Jen škoda, že máš takové jednání. Ale... i tomu se dá předejít..."

"Co prosím? Jak to myslíš, předejít?"

"No tím, co jsem udělal před chvílí...zkrotit bych tě..."

A? Že by flirt? Tak co? Má se přidat?... Ne.. nesmí... a nebo...? Jo, proč ne?

"Myslíš, že sis mě zkrotit?"

"Mám se přesvědčit?"

Ale? Co bude dál? Další naplácání?...Ne, ježiš! To... to nemyslí... ale ano myslí...

Zastavil se jí dech... pomalu vzal její obličej do dlaní a díval se na ní pohledem, jaký nikdy nepoznala. Kéž by zůstal jen u pohledu... Sakra, to zase znamená co? Co blázní? To se takhle líbá s každou? Ale ne, ne Mijo, nekaž si to!
Jak dlouho se líbali? Pět minut? Pět hodin? Pět dní, nebo pět let? Bože.... co to s ní vyvádí? A proč se mu poddává? Musí. Zkrátka musí. Rozum tentokrát musí stranou a slovo má srdce. Srdce... Blázně! Ani toho chlapa neznáš!
"To by stačilo! Mijo jdeme domů a ty buď rád, že jsem ty policajty nezavolala!"
Sakra! Proč jim to musí zkazit?! Musí, protože se o ní bojí, to je pochopitelné. A co on? Co? On fakt odchází? Už to tak vypadá. Škoda....
"Klidně si je zavolej. Normálně jsme si dál povídali. Že, Mijo?"
"Michaela! Pro cizí, pouze Michaela!"
Ach jo, proč jí to ta Jana dělá? Zkusila se na ní ještě prosebně podívat. Když Jana viděla její smutný pohled, tak sice s menším zaváháním na ní odevzdaně kývla. Ano, ještě chvíli...
"Ok, Tak Michaelo... koukám že máš na kamarádku vliv. No... já... vím co si asi o mě myslíš..."
Pro Bůh, co? Ale... myslí si vůbec o něm něco? Je schopná myslet? Kdepak, na tož mluvit. Rozhodla se mlčky sedět a čekat co jí chce říci... snad nic hrozného...
"Že jsem prase, vid'?"
Myslela si to? No... trochu... ale rozhodně mu to nesmí přiznat!
"Ne, to rozhodně ne. Zkrotit sis mě"
"Fakt?"
Bože... ten úsměv... má úsměv Boha. Tentokrát se přistihla, že to je ona, kdo na něj civí... Ježíš, to je asi fakt trapný...
"Jo, a už budu hodná"
"Mám ti věřit?"
Cítila, že by jí asi zabilo, kdyby jí nevěřil, ale proč sakra? Co jí na něm záleží? Ale ano, jen si to přiznej holka. Stačilo pár minut a tvůj život se obrátil vzhůru nohama. No, gratuluj si...
"Jo. Mrzí mě to. A... chci... no prostě jsem tohle nikdy nezažila"
"Co? Výprask?"
Opět úsměv "Boha"
Rozhodla se, mu úsměv opětovat. Což bylo na jeho výrazu ve tváři-nádherné tváři- vidět, že ho to potěšilo. Něžně ji pohladil a ona cítila, že se asi rozpustí, bude-li to ještě chvíli trvat. Ale ano... prosím Bože! Ještě chvíli...
"Miško, vím co mi asi chceš říct. To samé bych chtěl říci já tobě. Také se mi to nikdy nestalo a chyci abys věděla, že tohle nedělám každé ženě. Nejsem prase. Prostě dnes, kdy jsem tě poznal, tak... já nevím... je to zvláštní..."
A dost! Bude k ní ještě chvíli mluvit, tak se opravdu rozpustí. Tomu musí zabránit. Ale jak? No... zná jeden způsob...
Její rty se k němu pomalu blížily a přímo žadonily o ty jeho. Rád její přání splnil....
"Tak a tentokrát už konec. Mijo, jde se."
Ach ne! Bohužel, Jana už to myslela vážně. Vzala Miju za ruku a vedla ji pryč. On na ní stihl zavolat:
"Uvidím tě ještě?"
Bohužel, hluk venkovních dveří jeho hlas přerušil.
Stále ho měla před očima... uvidí ho někdy? Možná kdyby spolu byli déle, řekl by jí i jméno... Sakra! Proč nezná jeho jméno?! Jo, Janu chápe, bojí se o ní. Ale tak..
"Takže Miško. Chápu, že jseš asi na mně naštvaná.. ale pochop to: Neznáš ho a vůbec: Po tom co ti udělal.. Ne... Mijo nezlob se, ale dneska jsem myslela, že tam se mnou nejsi ty, ale nějaká puberťačka. Zlatíčko, víš že tě mám ráda a právě proto musíš chápat že... Nechci abys znovu naletěla. Co? Ty se zlobíš vid'?"
Zlobit? No... ale ne. Na jednu stranu si musela přiznat, jak ji na srdíčku hřeje fakt, že Jana při ní stojí. Ale zase... pro Boha, co jí udělal? Jen jí nařezal no... ale krásně nařezal.... ne, ne, ne! Ne před Janou! Vzala ji proto za ruku a objala ji.
"Nezlobím. Já chápu tvůj strach o mě... ale on... on je...."Sakra, je to tu zase... No tak Mijo, brzdi!
"On je magor. Ani se ti nepředstavil!"
No to je fakt, ale kdyby mezi ně nevlítla tak... ne, kašlat na to. Nikdy ho nevidí, tak o co jde. No tak Mijo! Co ses učila? Být vděčná za to, co máš. Ano, a ne že potkáš nějakého... ale proč je tak dokonalý?! Ne, tohle musí z její mysli zmizet. Jinak jí začne trápení, před kterým se zapřísáhla, že už mu nikdy nedovolí ho prožívat. Bohatě jí ty její "lásky" stačily. Nebo ne?
"To je fakt. Ne, ty se na mě nezlob. Máš pravdu, je to magor. Stejnak mu šlo jen o pobavení. No nic. Jedem?"
"Tak se mi líbíš. Ok, směr domů. Ale koupíme si cestou alespoň pizzu. Nestihly jsme se najíst.."
To je pravda, kvůli němu se jim pokazil večer, který měl být super. No a kdo ho pokazil Mijo? Tak to je snad jasné: ON! Jedině